

Väino Lehtonen

Mysterioitten toiset kasvot, s. 20–21.

Uudella tiellä on kysymys uskosta. Usko on uskoa Jumalaan. Kristikunta on oikeassa väittäessään, että usko pelastaa ihmisen. Mutta kun usko käsitetään uskoksi Golgatan ristinkuolemaan, niin koko uskonkäsite on mennyt ylösalaisin. Golgatalla tehtiin oikeusmurha, joten usko ristinkuolemaan on uskoa pahaan, väkivaltaan, julmuuteen. Väite, että Jumala oli suunnitellut Golgatan oikeusmurhan, on Jumalan pilkkaa sanan räikeimmässä merkityksessä, sillä näin tehdään Jumalasta pahan, väkivallan personoituma, Saatana. Kristikunta on vienyt Jumalansa sotakentille, Hänet on pantu siunaamaan aseita, tuhoamaan vihollisia, ja Jeesus Kristus, jota Herra-Herra-huudoin ylistetään tuon pahan personoituman Pojaksi, on julistettu niiden kristittyjen syntikuorman kantajaksi, jotka tietoisesti ja tahallisesti ovat tämän uskon nurinkääntymän aiheuttaneet. Voiko ajatella karkeampaa Jumalan pilkkaa? Usko johtaa tekoihin, teot ovat uskon hedelmiä, ja kristikunnan verenpunainen historia on sen uskon hedelmä.

Kuitenkin Jeesus Kristus, jonka kristityt jokaisessa rukouksessaan yhäti taluttavat Golgatalle ristiinnaulittavaksi, nimitti Isäänsä rakastavaksi taivaalliseksi Isäkseen, hyvän voimaksi, joka ei vihaa ketään, joka rakastaa niin oikea- kuin väärämielisiäkin. Jumala on rakkaus ja koska Jeesus Kristus antaa Isästään näin ylevän kuvan, niin sen kuvan täytyy olla totuudenmukaisempi kuin kristittyjen keksimä jumalankuva. Usko Jumalaan on siis uskoa hyvään, hyvän voimaan.